

Selmeczbányai Hetilap

SELMECZBÁNYA ÉS VIDÉKÉNEK VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNYE.

Kiadó tulajdonos és felelős szerkesztő:
SZENTGYÖRGYI EDE.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rózsa-utca 61/III. sz. a. hová
a lap szellemi közleményei és az anyagi rész is czimzendő.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
csak a „Selmeczbányai Hetilap“:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 „
Negyedévre 1 „
Egyes szám ára 10 kr.
Egyes számok kaphatók a kiadóhiv.-ban és Joerges A. özv. és fia könyvkereskedésében.

az „Otthon“ szépirodalmi havi fizetvel:
Egy évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 „ — „
Negyedévre 1 „ 50 „

Hivatalos, magán és nyílt-téri hirdetések megállapított díj
szabásunk szerint számítottak és minden általunk közölt
hirdetésre felvilágosítás ingyen adatik.

Megjelen minden vasárnap.

A „Selmeczbányai Hetilap“ megszűnése.

1895. évi július havában a „Selmeczbányai Híradó“ egyik számában ez volt olvasható: „Lapunk szerkesztését augusztus 1-től kezdve Szentgyörgyi Ede ur veszi át.“ És így is kellett volna lennie, de bizonyos viszonyok beállta után a „Selmeczbányai Híradó“ továbbra is Vörös Ferencz szerkesztésében maradt és én engedve az általános közóhajnak megalapítottam „Selmeczbányai Hetilap“ czim alatt a második selmeczi heti ujságot.

Mondhatom, hogy kételkedve néztem e lap jövője, fennállhatása elé, kételkedve különösen azért, mert minden vagyoni biztosítás nélkül, tisztán a nagy közönség pártolását reményelve indult meg e lap. És a remény nem volt csalóka, sőt nem is hitt eredményt ért el.

Igaz, hogy már lapom megjelent első számától kezdve arra iparkodtam, hogy az igazi közvéleménynek már akkor általánosan érzett kimondás hiányát annyira-mennyire pótoljam; hogy a tespedt letárgiából, melyben városunk közügyei akkor tagadhatatlanul sinylődtek, a közönséget felébresszem . . . Ámde ha e téren némi, sőt, igazán jól esik kimondanom, nem várt eredményt értem el lapommal, ezt főképen a nagy közönség pártfogásának és munkatársaim minden anyagi haszon nélkül való buzgó közreműködésének köszönhetem.

Fájós érzelmekkel válok meg e lap szerkesztésétől; annyival is inkább fájós érzelm fog el, mert nem csak, hogy megszűnök e lap szerkesztője lenni, de megszűnik maga a lap is.

A „Selmeczbányai Hetilap“ tárczája.

A Pokolkő.

A „Selmeczbányai Hetilap“ számára írta: Király Ernő.

„Leányomat csak keresztényhez adom feleségül.“
E sorokat nézte 8 hónap óta mindennap újra meg újra Főki Samu erdőgyakornok. Ha künn járt a rengeteg bükkösben vagy ha, mint most, az erdőszlak előtt ült a gyönyörű gesztenyefa hús árnyékában, elővette özvegy Barbacsne levelét, mely mint a villámcsapás derült égből sujtotta a szerencsétlen ifjút épen akkor, mikor készült, hogy karácsonyra meglátogassa az ő szeretett Margitját.

Azután az ujságban olvasta, hogy Barbacs Margit Selmeczbányáról és Dr. Kona Ármin Budapestről jegyesek.

Azután anyja ölelő karjaiból ide menekült a Bakony vadonjába. Ne tudja senki, a hűtlen Margit se, hogy hol marczangolja szívét az iszonyu fájdalom.

Bánatán kívül csak egy kísérelje volt még, az ő hű kutyája, mely négy év óta soha el nem hagyta s mely vele volt Selmeczbányán is.

Most is lábainál hevert s okosan, haraggal nézte azt az írást, mintha értené, hogy az kinozza az ő gazdáját.

Egyszerre csak nyugtalankodni kezdett, felült, hegyezte fülét, majd megindult a kertajtó felé.

Főki is felállt s követte hű állatját, mert tudta, hogy idegenek közelednek.

De a mennyire fáj nekem megválni lapomtól, épp annyira örömet lelem abban, hogy a lapom által megkezdett, vagy talán csak intenzivebb módon folytatott irányt a „Selmeczbányai Híradó“ elszunnyadni hagyni nem fogja, nem fogja és nem foghatja pedig főképen azért, mert hiszen köréje sorakozunk és így egyesült erővel még üdvösebb eredményt fogunk elérni.

Lapom megszűnésének oka kizárólag az, hogy a városi levéltárosi állásra lettem kinevezve. Két ily nagy tevékenységet igénybe vevő állásnak, mint e lap szerkesztősége és a városi levéltárosság teljességgel megfelelni képességet magamban nem érzek. S miután hirlapirói működéssel szabad időmben amugy is alkalmam nyílik e város közvéleményének tolmácsolására, ennél is sokkalta nagyobb szolgálatot iparkodnék teljesíteni nevelő városomnak azzal, ha rendezetlen levéltárát, melynek rendezését már annyiszor sürgette a törv. hat. bizottság, beható tanulmány, szorgalom és ügyszeretet mellett sikerül — és hiszem, hogy sikerülni fog — rendezni és azt az óriási történelmi kincset, mely benne fekszik a jövőnek rendezett állapotban átadhatni.

Ez a törekvésem és ez a czélom!

A midőn lapomtól megválva új állásomat elfoglalom, nem mulaszthatom el mélyen érzett köszönetet mondani lapom t. előfizetőinek, jó barátainak, olvasóinak és főképen munkatársainak azon kérelmem kifejezésével, hogy tartsanak meg továbbra is szíves emlékezteti barátságukban és támogassák újabb irányu törekvésemet is; de ha ez, nem rajtam muló okoknál fogva, meddő találna lenni, találkozzunk ismét a jó, régi kapocsban!

De alig tett néhány lépést, a kutya hangos ugatással már rohant az épen nyíló ajtó felé.

„Tigris!“ sikoltott fel velőt rázóan egy női hang mely Főkit is megrendítette egész valójában, mert felismerte, hogy a Margité.

Mire az ajtóhoz ért, kissé leküzdötte felindulását. A kutya is lecsendesedett, sőt mint régi ismerőséhez, szeliden simult a nőhöz; csak a vele jött férfit nézte még szikrázó szemmel.

A kölcsönös bemutatkozás a jelen levők lelki állapota következtében — mily szerencse! — a szokottnál is érthetlenebbül történt meg.

„Az ön bestiája ugyancsak ránk ijesztett. Rosszul vagy?“ — fordult az orvos az ő halálra sápadt feleségéhez.

„Semmi bajom; csak megrendített a hatalmas állat váratlan előtörése.“

„Valóban szerencse, — szölt Főki, ki e közben már leküzdötte izgatottságát — hogy ő nagysága rémületében épen eltalálta kutyám nevét.“

„S így most már teljesen összebarátkoztak“ jegyezte meg némi gyanakodással Kona, látva, hogy Tigris miképen hizeleg az ő nevének. Egy gondolat villant meg agyában s hirtelen e kérdéssel lepte meg Főkit:

„Gyakornok ur nem Selmeczbányán végezte az akadémiát?“

De Főki szilárdan felfogta fürkésző tekintetét ezen embernek, kibén csak ellenséget láthatott s röviden így felelt:

„Nem Selmeczbányán, hanem Steingrubeban.“

Elvégre is közös czélunk más nem lehet, mint e város fejlődését előmozdítani és azzal édes, jó magyar hazánk hatalmas haladásához tőlünk telhetőleg hozzá járulni. — — —

Most pedig kedves munkatársaim hozzátok — engedjétek meg, hogy így szólítsalak — akarok szólni: A ti érdemetek, hogy lapom minden irányban függetlenségét megtartani tudó és bíró irányu érvényesülni és nagy eredményeket elérni képes volt. Ti voltatok azok, kik belátva, hogy ily irányu lapra itt Selmeczbányán szükség van, ezt önzetlen munkásságtokkal támogattátok.

Különösen hálatelt köszönetet mondok neked, kivel jó ideig csak kettesben csináltuk az ujságot: *Abai Ottó* segédszerkesztő és főmunkatársam. Te voltál az, ki a kezdet nehézségeinek leküzdésében istenadta szép tehetséggel, lan-kadatlan munkássággal ugyszólván egyedüli szellemi támaszom valál.

És köszönetet mondok nektek, felejthetetlen munkatársaim, kik közreműködtek, hogy e szerény kis vidéki lap mégis oly számot tevő positiót volt képes elérni.

Lapom főbb munkatársai voltak: Becker Nándor, Belházy Gyula, Csapkovich János, Eichel Vilmos, Eisenhutné Lux Irén, Fekete István, Gázsó János, Harvich Ernő, Ifj. Händel Vilmos, Hoffmann Géza, Hidvéghy Árpád, Janosovszky Lajos, Király Ernő, Kolosi Imre, Krausz Kálmán, Kuti István, Litschauer Lajos, Lóngauer Kálmán dr., Poleány Zoltán, Sobó Jenő, Somogyi István, Sztancsay Miklós, Sztankay Ába, Stuller Gyula dr., Tandlich Ignác dr., Tirts Rozsó, Tóth Imre dr., Váczy István, Veigel Samu, Vitális István, Vörös Ferencz,

„Ah, igen, Steingrube, híres külföldi szakiskola“ szölt a doktor kis vártatva. Mint annyi sok más, ki a „művelt“ névre tart igényt, a világot sem vallotta volna be, hogy nem tudja, hol fekszik e hely; különösen egy nő előtt nem. Pedig ebben az esetben csakugyan a nő volt a „műveltebb“, mert az nagyon is ismerte Steingrubét, hol annyi boldog órát töltött el avval, kinek még egy évvel ezelőtt oda volt ígérve s kinek sujtó tekintete elől most e név hallatára kétségbeesetten kellett kitérnie.

A beállott kinos csendet végre is, mert ő rá nézve volt a legkinosabb, a doktor törte meg:

„De mialatt itt a földrajzi tudomány mélységes birodalmában járunk, szinte megfedekezünk arról, hogy miért is fordultunk ezen szép fekvésű erdőszlak felé? A Pokolkőre szeretnénk jutni, de elhibáztuk az utat s így azt reményeltük, hogy talán itt kaphatnánk egy embert, a ki oda vezetne. Gyakornok ur nem adhatna mellénk valakit?“

„Ne menjenek oda, mert az veszélyes hely, a nép nem ok nélkül nevezte el Pokolkőnek; a magam tapasztalatából tudom, különösen oly eső után, minő a tegnapi volt.“

„Bennünket nem kell féltetnie“ szölt az orvos sértődve. „Én botanizálva már sok nehéz utat tettem meg, feleséggem pedig selmeczi, a mi elég arra, hogy e tekintetben semmi bajtöl se tartsak.“

„De nincsenek kellőleg felszerelve ilyen utra“ óvta Főki az orvost.

„Ha már a fürdőből három órát kocsikáztunk“ felelt ez türelmetlenül „minden esetre felkeressük a

Zivuska Jenő és mások, kik tudósításaikkal és dolgozataikkal működtek közre.

Köszönetet mondok Joerges Ágoston nyomdajajdonosnak azon valóban lekötelező üzleti solid eljárásáért és a nyomda személyzetének Langenthal Ferencz vezetése alatti dicséretes munkájáért, mely lehetővé tette a lap pontos, kifogástalan megjelenését.

Végül köszönetet mondok lovag Berks Róbert csász. és kir. kamarás, a báró Geramb Unió képviselőjének, ki nem csak erkölcsileg, hanem anyagilag is hathatós támogatásban volt szives lapomat részesíteni.

Leteszem tehát a szerkesztői tisztet, hogy felcseréljem azt a városi levéltáros munkásságával; de nem teszem le a tollat, e régi jó kedves fegyveremet, hogy azt e város és a közügy érdekében többet igénybe ne vehetném.

Szentgyörgyi Ede.

Egy eszme, mely koros, de még mindig új.

Ki ne sejtene, hogy melyik ez az eszme! Különösen akkor, ha azt is megmondjuk, hogy városunk emeléséről van szó és a vasuti kérdés után következik fontosság tekintetében. A létesítendő új piacztér! Ez az igen fontos kérdés még mindig nem jutott dűlőre. Pedig előbbre való mint az új vígadó, bérház stb. létesítése. Előbbrevaló, mert abban nemcsak egy életbevágó eszmét, de egy sürgős megoldásra váró, városunknak a vasut után következő második életkérdését kell látnunk.

Nagyon jól tudom, hogy ha városunk bővében volna annak a tényezőnek, melyet Bismarck is a legfontosabbnak tartott a német-francia háboru idejében, és melynek fontossága máig csak emelkedett; akkor már sok mindenféle, többek között az új vásártér is létesült volna. Sajnos azonban, hogy Selmezbánya város éppen ennek a legszükségesebb valaminek szűkében van, mely körülmény sok hasznos intézménynek a megalkotását késlelteti.

No de hármilyenek is viszonyaink, semmiesetre sem fogja untalni t. olvasóimat, ha a felvetett témára rátérek és azt minden részletében megvilágítom, egyben feltüntetve azon óriási előnyöket, melyek e kérdés megoldásával nemcsak a polgárságra, hanem magára a városra háramlanak.

Szó van ugyanis arról, hogy, — miután a jelenlegi piacztér a mindinkább növekvő forgalom következtében egyre szűkül, gondoskodjék a város egy nagyobb, a nevezett célra jobban megfelelő térről. Hol található hát alkalmasabb, jobb és szebb terület mint ama háztömb helyén, mely a város déli részében fekvő *Erzsébet és Gyár-utca közt fekszik*, beleértve még a jelenlegi városi óvoda helyét is. E háztömb már annyira csunya és oly alapos javítást igénylő rossz állapotban van, hogy csak díszére lenne városunknak,

Pokolkövet; csak sziveskedjék nekünk egy vezetőt adni. Semmit sem végezve, nem térünk vissza. Nemde feleség? "

"Ugy van" szölt ez határozottan "csak kérjük a gyakornok urat, hogy szinte tartson velünk."

Míg a doktor meglepetve észlelte, hogy neje ily szilárd elhatározásra is képes, Főki is megadta beleegyezését. Ő épp úgy mint Margit érezte, hogy ha a véletlen már újra összehozta őket, nem szabad elmulasztani az alkalmat, végleg tisztázni egymáshoz való viszonyukat. Ettől függ jövő nyugalomuk, jövő sorsuk.

Jancsi, az előhívott erdőszuhancz, hamar ott termelt s így négyen megindultak. Tigris, a hű kísérő természetesen el nem hagyta urát.

Már jó darabig haladtak a szelid lejtőn felfelé, s Főkinak sehogy sem sikerült, hogy egyedül maradhatott volna Margittal. A doktor nem tágitott mellőlük, mert mindinkább jobban feltűnt neki a kutya ragaszkodása az ő feleségéhez. Az ember képes palástolni érzelmeit, de az állat nem.

Főkinak végre az a szerencsés gondolata támadt, hogy Kona érdeklődését a növényzet iránt felkeltse. A mint egy ritkább fajú kosbort megpillantott, szóvá tette. S ezzel megindult az eszmecsere. Minthogy pedig Jancsi is kitűnő botanikus volt, ő és a doktor csakhamar meg-megálltak egy-egy virág, cserje, fa előtt, hogy megvitassák, mért nevezi a tudomány az illető növényt így, a nép nyelve pedig emigy.

"Tehát asszony" szölt Főki, mikor egyedül volt szive választottjával. Azután a nagy izgalom folytán, soká sem neki sem Margitnak nem jutott hang az ajkára.

ha e repedező házak onnan elkerülnének és a dohánygyár impozáns épülete jutna a háttérbe. Mennyire más, mennyire szép kép volna ez! Mennyivel jobb benyomást gyakorol a városunkba érkező idegenekre, ha egy szép teret látnak maguk előtt, mint azt a rozoga háztömböt. Tapasztalatból mondhatom, hogy az első impresszió vésődik be leginkább az ember lelkébe, képzeletébe, az első alkotja meg a látottak fölötti véleményét, míg a későbbi benyomások már alig képesek nézetünkön változtatni. Így vagyunk a mi tárgyunkkal is. Ha az idegen elé, ki városunkba érkezik vonzó képet tudunk varázsolni, úgy az egész fölött táplált véleménye más lesz.

De százszorta fontosabb ennél az *életkérdés* szempontja. Jelenleg, mely pontján élénk városunk? Csakis a főtéren és a Deák-Ferencz-utcában a Terrasz környékén, onnan lefelé pedig egy kihalt, minden élénkséget nélkülöző városrészt kell látnunk, (mely éppen úgy fizeti a községi pótdadót és épp oly arányban vesz részt a városi terhek viselésében) mely, mintha Selmezbányához nem is tartoznék, hanem csak holmi falu volna. Ez tehát semmi esetre sincs helyén, pláne oly körülmények közt, midőn a bajt orvosolni lehet.

Fent vannak az összes hivatalok, tanintézetek, a különböző egyletek és egyesületek helyiségei, a piac, a város ezen felső részében van minden, a mi csak az élénkséget előmozdíthatja. Joggal követelünk tehát mi alsóutcabeliek részt ezekből az élénkséget előmozdító tényezőkből. Kérjük legalább a piac áthelyezését, mely nem vág oly mélyen a felső régiók érdekébe, és a mely amugy is szükséges. Legyen városrésznk legalább kétszer hetenkint élénk.

Érvényesül majd akkor a közmondás: "Jut is, marad is". Jut a szegény, alsó-utcabelieknek és marad a felső rész lakóságának. Néhányan ugyan azon véleményen vannak, sőt szent meggyőződésük, hogy az esetben, ha a piac lekerülne, a főtéren elvesztené élénkségét. No hát ezt, határozottan megzafolom. Hiszen a hivatalok stb. fenn vannak és ott maradnak mindig és ezek azok, melyek a *köznapi élénkséget* kölcsönzik a város felső részének.

A hanyatló alsó-utcát csakis a piacnak áthelyezése képes fellendíteni, felvirágoztatni. Selmezbánya további kiépülésének szintén ez a főfeltétele. A Paradicsom-hegy töve már teljesen be van építve, ott tovább a legjobb akarat mellett sem építhetünk, hanem utalva vagyunk a város déli részére. Épül is városunk ezen része, a piac lekerülésével és a németi—selmezi vasut kiépítésével az építkezések még gyorsabb mederben folynának, minek áldásos következménye az volna, hogy egy egész új életképes városrészt nyernénk, mely első sorban nagy mértékben hozzájárulna a város külsejének emeléséhez, vagyonosodásához és a mi a legfőbb, a lakások olcsóbbá tételéhez. Mostanában úgy is igen sok a panasz a lakásokat illetőleg. Drágák, egészségtelenek és általában véve rendes, jó lakás kevés is van. Ezen a jelentékeny bajon segítve lesz, ha a beálló élénkség következtében városunk kifelé épülni kezd.

A közegészség és a köztisztaság szintén szükségessé teszik a piacok áthelyezését. Mint tudjuk a nemrégiben a belügyminiszteriumtól kiküldött és itt járt egészségügyi tanácsos szintén egy új, tágabb vásártér mielőbbi létesítésének szükségességét hangoztatta, miután a

"Legfőbb vágya hamar teljesült. Rám évekig kellett volna várnia."

E méltatlan gyanúsításra a fiatal asszony sértődve válaszolt:

"Őn tudja elhatározásunk okát;] anyám megírta, hogy mért nem lehettem volna soha az ön felesége."

"Tehát én nem volnék keresztény?" tört ki elkeseredetten Főki. "Csak az a keresztény, a ki ugyanabba a templomba jár, melybe önök, a ki úgy imádkozik, mint önök? Ezt nem tudtam. De azt tudom, hogy a Megváltó igaz tanítványa nem játszik könnyelműen embertársa legszentebb érzelmeivel, nem szegi meg soha az annak tett ígérletét, nem cselekszik a szerint a mint gyors előnye kívánja hanem úgy, hogy szigoru bírāja, a saját lelkiismerete előtt mindig bátran megállhasson. Teheti-e ezt ön, Margit?"

Teljesen lesujtva, a szegény asszony hosszú hallgatás után csak arra kért Főkit, hogy bocsásson meg neki, mert anyja akaratát kellett teljesítenie.

Szóttalanul haladtak tovább, midőn közel a Pokolkőhöz utólérte őket Kona. Sietve, majdnem futva jött s pihegő mellet csatlakozott feleségéhez. Azután éles hangon megszólította:

"Ne haragudj, hogy megzavarom mulatságodat."

Margit megilletődött férje ezen szokatlan módon. Hogy észre tértse, erélyesen kérdőre vonta, hogy miképpen hagyhatta őt oly soká magára:

"Bizonyosan nagyon kedves szórakozást találtál az erdőszuhancz társaságában."

"Igen" — felelt ez rikácsolva s szeme szikrákat hányt — "de tanultam is tőle sokat. Most már tudom,

város főtere e célra szűknek, köztisztasági és forgalmi szempontból pedig *alkalmatlannak* bizonyult, mert a közlekedés még a kisebb, csendesebb hetivásárok alkalmával is el van zárva, míg az új téren a közlekedés (miután az országutat teljesen nyitva lehet tartani) a lehető legkényelmesebb volna.

Kereskedelmünk, iparunk szintén nagyon sokat nyerne; jelenleg e kettő amugyis meglehetősen szomorú lábón áll. Az alsó utcát kerüli mindenki, a kinek csak módjában áll. Az új piacztér azonban kibékítene a kereskedelmet és ipart üzöket e városrészzel és so kan ide is telepednének, mi az élénkség és a közjóvedelmek növelésén kívül a *lakosság szaporodását* mozdítaná elő. Szerény nézetem szerint pedig már magában véve a lakosság szaporodása is oly jelentékeny eredmény, mely megérdemelné, hogy a felvetett eszme megvalósuljon.

Az érvek jelentékeny száma támogatja a piacztérnek a nevezett helyre való áthelyezését, mind olyanok, melyek igen sokat nyomnak a latban. Szükségtelennek tartom tehát, hogy eszmém jogosult és életrevaló volta mellett még tovább is érveljek, miután tudomásom van róla, hogy városunk vezéreibei szintén foglalkoznak vele és az erre vonatkozó részletes tervek már régen *készek* és csak a kérdés *finanziális* rendezése gördít a megvalósítás elé, akadályokat. Tagadhatatlan, hogy városunk nagyobb kiadásokba nem igen bocsátkozhatik, mivel főlőszleg pénzanyaggal nem rendelkezik, mindamellett alább kimutatom, hogy a piacztér áthelyezésének *finanziális* rendezése nem is menne oly nehezen, mint azt igen sokan hinni vélik. Lássuk az erre vonatkozó adatokat.

Tizenegy ház van összesen azon területen, melyet a piacztér céljaira akarunk felhasználni. Ezek közül 3 már a város tulajdonát képezi, 1 pedig a Népbankét. Az a 8 ház pedig, mely még magánosok kezén van, tudomásom szerint *szabadkézből* eladó s így a város *olcsón* válthatja azokat magához. A maximális összeg, mely e házak megvételéhez szükséges 45—50000 forint. A tér *rendezése*: (a házak lebontása, feltöltés, kövezés) szakértők szerint nem kerülhet többé 35—40000 forintnál. Ime tehát egészben körülbelül 80000 forint szükséges ahhoz, hogy az egész város élénk, iparilag és kereskedelmileg fejlődöttebb, lakossága és közjóvedelme nagyobb és egy szép térral gazdagabb legyen.

Jelentéteien összeg tehát azon horribilis előnyökhöz képest, mik e terv megvalósításával járnának. A városnak nem is kerülne nagy megerőltetésébe, hogy 5 usque 6 év alatt az új piacztérét megteremtse. Megkönnyítené a *finanziális* rendezést a kormány is, mely csekély összeggel hozzájárulna e közérdekű intézményhez, de kész volna az alsó utca lakossága is boldogulásának előmozdítására áldozatot hozni.

Igy tehát az összeg redukálódna és a város a jelzett idő alatt könnyű szerrel törlesztené a vásártér költségeit, másrészt pedig a kiadott összeget nem szabad elveszítettnek tekinteni, mert hiszen a város vagyona egy szép térral gyarapodik, mely a kiadott összegnek mindenkoron jó fedezetét fogja képezni. Hogy ha tehát közelebről szemügyre vesszük a *finanziális* kérdést, mindinkább meggyőződhetünk arról, hogy egy kis akarral könnyen elüthetjük e terv megvalósításának útjába gördülő összes akadályokat.

hogy hol fekszik Steingrube; tudom, hogy mért kívánczoktál a Pokolkőre; tudom, hogy jól kieszelted ezen találkozót!"

"Uram, egy szót se többet, ne merje sérteni e nőt!" dörgött Főki.

"Nem igaz!" kiáltott halálra sápadva Margit.

A Pokolkőnél voltak. A féltékenység ördöge egészen hatalmába ejtette a doktort. Bőszülten fogta át nejét, s ragadta magával a sziklaorom felé:

"Engemet nem fogsz megcsalni!"

"Istentelen pogány, mit akarsz?" sikoltott Margit. Azután ajultan hanyatlott alá.

Főki egy pillanatig megdermedve nézte a viaskodókat. De csakhamar feleszmélve, hogy mily veszélyben forog Margit, ott termelt s minden erejével vállon ragadta az esztét vesztette embert. Azonban ez az örültek rendkívüli hatalmával őt is magával vonszolta közelebb, közelebb a mélység felé. Még néhány lépés, és mind a hárman veszve vannak.

Ekkor Tigris egy óriási szökéssel az orvosra ugrott s fogazatát a csontig annak karjába mélyesztette, úgy hogy az erőtlennül hanyatlott le.

Margit meg volt mentve, s a friss víz, melyet Jancsi sietve hozott a közel levő forrásból, csakhamar eszméltre hozta.

A válóper sokáig elhúzódott, éppen oly soká, míg Főki Samu erdészszé nem lett, s oltárhoz nem vezethette szeretett Margitját. Özvegy Barbacsne pedig, okulva dr. Kona esetén, most már belenyugodott, hogy leánya egy nem kereszténynek legyen a felesége.

Most pedig e helyen cikkem befejezése előtt szükségesnek tartom kijelenteni, hogy nem azért hoztam szőnyegre és nem azért kardoskodom e kérdés mellett, mert az alsó régiók képezik otthonommal, hanem mert — és erről Selmezbánya város minden jóra való polgára, tekintet nélkül arra, hogy az illető fent vagy lent lakik, meggyőződhetett — ez eszme sürgős megvalósítását a város jól felfogott érdeke követeli.

Eichel Vilmos.

Tisztelt előfizetőinkhez.

Miután lapunk szerkesztője és kiadótulajdonosa városi levéltárosnak lett kinevezve, a „Selmezbányai Hetilap“ a mai naptól kezdve megszűnik s illetve egyesül a „Selmezbányai Híradó“-val.

Ezt azzal hozzuk t. előfizetőink tudomására, hogy előfizetésük lejártáig lapunk helyett a Selmezbányai Híradót fogják kapni; azon előfizetők pedig, kik mind a két lapra előfizettek a Selmezbányai Híradót, mint ez után egyedüli selmeczi helyi lapot a lapunkra lett előfizetés tartamára is kapni fogják.

A kik azonban a Selmezbányai Híradó helyett előfizetési pénzüket akarnák vissza, azokat tisztelettel felkérjük, hogy e szándékukról mielőbb értesíteni sziveskedjenek.

A kiadóhivatal.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Személyi hír.** Dunay Ferencz besztercebányai tankerületi főigazgató néhány napot városunkban töltött és meglátogatta a két középiskolai tanintézetet.

— **Főispáni látogatás.** Horváth Béla főispánunk holnap heffőn délután érkezik ide és fogadni fog heffőn este 5—7-ig. Elnököl kedden d. e. a törv. hat. bizottság közgyűlésén és d. u. a közigazgatási bizottság ülésén. Főispánunk kedden este haza utazik Ipolynyékre.

— **Esküvők.** Özv. Massányi Mihályné Ida leányával e hó 15-én köt házasságot Selmezen Gombossy József kir. erdészjelölt. — Illés Vilmos hodrusi bányamérnök e napokban kel egybe Véssey Ida kisasszonnyal, Véssey Ferencz győri erdőfelügyelő bájos leányával.

— **A helybeli középiskoláknak tisztelt vendége,** dr. Dunay Ferencz kir. tanácsos ur, november 7—11-ig látogatta meg ez intézeteket, a kir. kath. nagygymnasiumot mint a besztercebányai tankerület főigazgatója, az ág. hitv. evang. lyceumot mint a magas kormány-nak az állami főfelügyelet gyakorlására kiküldött megbízottja. Mindkét intézetben kitarló, fáradhatatlan buzgósággal végig járta az osztályokat, meghallgatva egy tanárok előadását, mint a növendékek feleleteit, meggyőződést szerezve a tanárok lelkiismeretes fáradozásukról, a tanterv betartásáról, az előirt tananyag elvégzéséről, a helyiségek czélszerűségéről, azoknak különösen a lyceumban történt korszerű átalakításáról, nagyobbításáról, hol sajnálattal említette, hogy a megtörtént átalakítás dacára sincs a lyceumnak megfelelő díszterme, sem tornacsarnoka. A látogatások befejeztével a tanári karral tartott értekezleteken kifejezve meglepedését a tapasztaltak fölött városunkból eltávozott. — Adja Isten, hogy még sokszor üdvözölhessék az intézetek körükben, tanácsait meghallgatva, utmutatásait köelve; hozza Isten őt még gyakran városunkba, melynek mindenkor szívesen látott vendége, a „fehér asztalnak“ is jó humorával, fiatal kedélyével kedvelt társa!

— **90 év.** Riedl György kegyesrendi aranymisés áldozó papot kilenczven éves születése napjának alkalmából egykori tanítványa Podhragyay Pál prépost plébános a selmeczi rom. kat. segédlelkésznek élén gyönyörű latin beszéddel üdvözölte, mit az öreg főtisztelendő úr ugyancsak latin nyelven köszönt meg meghatóttan.

— **Az akad. ifjuság Petőfi ünnepélye.** A selmeczi akad. ifjuság Petőfi halálának 50 éves emlékünnepét e hó 16-án fogja megtartani az Erzsébet téri honvédszobor előtt és a saját köri helyiségében. Az ünnepélyen az akad. ifjuság, a városi közönség és az akad. tanári kar vesz részt. Az ünnepély után az első éves hallga-

tók bankettje lesz, mely az eddig szokásos balekbált fogja pótolni és mely a tanári kar, és a felsőbb évi kollegák tiszteletére lesz rendezve, de azon a meghívottak közül is sokan fognak részt venni.

— **Bakabányán.** Longauer Kálmán dr. lapunk munkatársa lett e hó 10-én Hont vármegye törv. hat. bizottsági tagjává megválasztva Ivánka Oszkár orsz. gyűlési képviselővel szemben, mint azt táviratilag adják tudunkra. A távirat így szól: „Dr. Longauer Kálmán Ivánka Oszkár ellenében, a pánszlávok erős korteskedése dacára megye bizottsági tagul megválasztatott! A magyar pártban nagy a lelkesedés.“ — Régi munkalársunkat örömmel üdvözöljük mint megye bizottsági tagot és Bakabánya érdekében kifejtendő működéséhez csak a legjobb reményeket fűzzük.

— **A selmezbányai polgári dal- és zenekör** ma vasárnap tánczeccal egybekötött dal- és zeneestélyt rendez a Sembery teremben. Kezdeté este 8 órakor. Jó ételekről és italokról a rendezőség gondoskodott.

— **A jövő keddi törv. hat. bizottsági közgyűlés** tárgysorozatból kiemeljük a következő pontokat:

A polgármester havi jelentése a közigazgatás és háztartás f. é. október havi állapotáról. — A nagyméltóságu m. kir. belügy-miniszterium f. é. 94155. sz. rendelete a gyámpénztár 1898. évi számadásainak jóváhagyó megállapítása ügyében. — Ugyanannak f. é. 100574. sz. rendelete a városi légszeszgyár eladása ügyében kötött szerződés jóváhagyása ügyében. — A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. miniszterium 46722. sz. rendelete a legültetési szabályrendelet jóváhagyása tárgyában. — A főispán ur ő Méltósága 977. sz. átirata képesében megküldi a f. évi október hó 9-én tartott szamonkérő szék üléséről szóló jegyzőkönyv egy példányát.

— Tanácsi előterjesztés a kitararítandó erdő osztagok felübeesése tárgyában. — Tanácsi előterjesztés a legtöbb adót fizető bizottsági tagok 1900. évre érvényesítendő bíró névjegyzékének megállapítása tárgyában a választott bizottsági tagok sorában megüresedett egy hely betöltése iránti intézkedés czéljából. — A gazdasági szakbizottság s a tanács előterjesztése a városi számtisztek kérvényére ötöd-éves korpótlékban való részesítés tárgyában. — A gazdasági szakbizottság s a tanács előterjesztése a városi helypénzszedők kérvényére bérük felemelése iránt. — A tanács előterjesztése a közegészségügyi szolgálat szervezésére alkotott szabályrendelet tárgyában. — Tanácsi előterjesztés a belvárosi faraktár helyén a nyugdíjalap felhasználásával létesítendő ház ügyében. — Tanácsi előterjesztés az államkinestárból átvett 200000 drb. esemetének miképeni felhasználása tárgyában. — Tanácsi előterjesztés a bányaalap tartozásainak hová fordítása iránt. — A gazdasági előadó tanácsnok, az erdőmester s a mérnök havi jelentése. — Tanácsi előterjesztés s a gazdasági bizottság javaslata a Sembery ház megvétele ügyében. — Tanácsi előterjesztés a belvárosi vízvezetékéről alkotandó szabályrendelet tervezetének tárgyában. — Tanácsi előterjesztés az ipolyság-németi-selmezbányai helyiérdekű vasút ügyében. — A hodrusbányai ágost. hitv. evang. egyház kérése 70000 darab zsindey termelésének engedélyezése iránt. — Hontvármegye megkeresése a pálinkaivás korlátozása iránt a képviselőházhoz intézett feliratának pártolása ügyében.

— **Uj rend a rendőrkapitányi hivatalban.** A rendőrkapitányi hivatalban a bejelentési hivatal létesítésével több változás történt. A tisztí ügyeletesi szoba folyó hó 11-től nem az emeleten, hanem a földszinten van az ujonnan berendezett helyiségben. Az anyakönyvi hivatal is új szobát kapott s egy jóval nagyobb és különösen a házasságkötésekre alkalmasabb helyiségben. A rendőrfőkapitány hivatalos szobáját az eddigi anyakönyvi hivatalba tette, az anyakönyvi szoba pedig az eddigi iroda helyiségbe tételt át.

— **Halva találtatott** Kugyela János e hó 9-én kora reggel a magasházi városi istállóban, a hol a szerencsétlen, agg koldus éjszakai menhelyet keresett és ott az örök békét találta meg. Nem első eset ez, hogy öreg, tehetetlen koldusok a városi istállóban halnak meg és ez a szomorú eset is hangosan kívánja a szeretetház és az elaggott szegények menházának mihamarábbi létesítését.

— **A Felső-Rónán nyaralókat építő részvénytársaság** igazgatósága tegnap szombaton tartott ülést Sztinyai József polgármester elnöklete alatt, melyen felolvastatott Krausz Kálmán igazgató magvas jelentése és indítványa a további teendők iránt.

— **Pilz Manó vendéglője.** Budapesten a népszínház utca 23. sz. alatt Pilz Manó városunk szülőtte díszesen berendezett vendéglőt nyitott. Ott van a józsefvárosi polgári dalkör rendes gyűlhelye is. Ajánljuk földink e csinos vendéglőjét Budapestre utazó t. közönségünk becses figyelmébe.

— **Az erdészeti államvizsgák.** A f. év őszén Budapesten megtartott államvizsgák folyó hó 7-én fejeztettek be. Jelentkezett 13. vizsgázó, s a vizsgálatot mind a 13-an sikeresen állották ki, a mi a baljóslatu 13-as szám végzetes kimenetelére nem igen vallott, ámbátor ez évben több korosabb erdőszámítást is jelentkezett vizsgára, a kiknek már jóval nehezebben megy a vizsgázás, mint a fiatal embernek. Az erdészeti akad.

tanárok közül ez idő szerint Csiby Lőrincz erdőtanácsos akad. tanár volt a vizsgáló bizottságban.

— **Felhívás.** Kuti István az „Emlék-Lapok“ szerkesztője lapunk utján is felkéri a gyűjtő iv tartókat, hogy azokat mielőbb cziméire megküldeni sziveskedjenek, mert a műnek a nyomása már megkezdődött és okvetlen szükséges tudni azt, hogy hány előfizelő van, mert csak annyi számban lesz nyomatva.

— **A novemberi csillaghullás.** Valószínű, hogy azt a ragyogó tűzijátékot, a mely november 13-án megy végbe az égen, nem fogjuk látni, mert tartós esőt, vagy legalább is borus időt várhatunk. A szétzúllott üstökös szikrázó foszlányai a levegő lefelsőbb rétegében elhamvadnak, a nélkül, hogy fényük átvilágítaná a vastag felhőburkot. A természettudósok számolnak ezzel az eshetőséggel, azért sokan a magas Tátrába utaznak, a hol talán szabad lesz az égbolt. Selmezbányán a Sztinyatetről lehetne, ha az időjárás és más viszonyok lehetővé tennék a gyönyörű ritka látványt legjobban szemlélni.

— **Miként lehet a táviratok elveszése és elferdítése ellen védekezni?** Az államkinestár a Táviratüzleti Szabályok 6-ik §-a értelmében nem vállal felelősséget és a jótállást azon káromkért, melyek a táviratok elveszése következtében támadhatnak. Gondoskodott azonban arról, hogy a táviratozó közönség táviratainak kézbesítéséről a czimzett hozzájárulása nélkül meggyőződhessék, illetve táviratát az elferdítés ellen biztosíthassa. Mint hogy e módokat a nagy közönség — a mint a tapasztalat matalja — nem igen ismeri, azokat a közönség érdekében alább közöljük. 1. Ha a táviratot küldő egyén arról akar meggyőződést szerezni, hogy távirata tényleg kézbesített-e, ezt kétféle módon értheti el. Nevezetesen kaphat erről értesítést távirati uton vagy postán. Előbbi esetben táviratának czime elébe „PC“ jelzöt irt és a távirati értesítésért 10 szavu távirat díjnak megfelelő összeget fizet; utóbbi esetben pedig a czim elébe „PCP“ jelzöt ir és a postai értesítésért 25 krt fizet. 2. Ha táviratát az elferdítés ellen kívánja biztosítani, a czim elébe „TC“ jelzöt ir, mely esetben távirata tartalmát az összes kezelő hivatalok egymásközt összeolvasás által egyeztetik. Az összeegyeztetésért az eredeti távirat díjának 1/4 részét kell fizetni.

— **Ivánka Zsigmond és a pánszlávismus** című közleményünkre vonatkozólag e sorok közlésére kéretünk fel: Igen tisztelt Szerkesztő Úr! Becses lapjának f. évi 43. számában „Ivánka Zsigmond és a pánszlávismus“ cikkben mi is érintve lévén, legyen szíves ezen a legislegrövidebbre szabott védelmünknek becses lapjában helyt adni. Nem volt szándékunk válaszolni, mivel tapasztaltuk, hogy a védelem rendszerint nem, vagy nem teljesen közöletlik és magában a cikkben is előre ki van mondva, hogy velünk szóba nem állanak, de a védelmet legalább saját megnyugtatásunkra közöljük. Bakabánya nközség iskoláját — mert ilyen nincs — nem államosította, de elhatározta 1895. évben — tehát nem a mult évben, — hogy állami iskolának a két felekezeti iskolának törvény és szerződés szerint biztosított évi segélynek elvonása mellett, új vagy 20 ezer frtos épületet épít stb. Ezen a község és egyházra nézve igen sérelmes határozatot némelyikünk közs. képv. testületi tagságából folyó kötelességénél fogva megfélebbezte s azt tette a r. k. és ev. egyház is Bakabányán már vagy 18 év óta állami és vagy 100 év óta ev. és r. k. felekezeti iskola létezik — tehát ez óta semminemű, annál kevésbé tót felekezeti iskola nem állított, de miután a község által nyujtott iskola épületből törvény és szerződés ellenére a felekezeti iskolák gyermekei előbb az ablakok leszedése f. évi január havában a legnagyobb hidegben kiüzettek, később májusban az épület lebontatott: az ev. egyház saját iskolájának f. évben négy évi küzdelem és sok akadály leküzdése és a memorandisták felebbezéseinek elutasítása után épületet volt kénytelen építtetni. Ezzel kapcsolatosan megemlítjük, hogy az ev. felekezeti iskola felső osztályaiban a valláson kívül minden tantárgy magyarul tanítatik a mint azt a minden évi körlelkészi jelentés valamint a kir. tanfelügyelő úr is bizonyíthatja, a ki az iskolánkat évenként többször megszokta látogatni és a ki a tapasztaltak felett mindig meglepedését fejezte ki. Az állami épület építése azért maradt el vagy két hónapra a felekezeti után, mert az erre vonatkozó meg nem felebbezett pótköltségvetés csak a f. évi augusztusi megyei közgyűlésben lett jóváhagyva. Az öngyilkos jegyzőnek tehát talán nem az állami iskola ügye mint inkább Uhlyárik Sz. állami isk. igazgató röpiratának tanúsága és a helyi áll. tanítónő levele szerint más ügyek nyomták szívet és agyát. Kit keresett és mit vezetett ő a temetőben s miért készült már május óta ezen

tette? — — — Ivánka Zsigmond úrral sem csukott sem nyitott ajtók mögött sem a magyar állami iskola ellen sem tótnyelvű iskola mellett nem konferáltunk, mivel arra fennebbiek szerint szükség sem vala; orosz uradalom után nem áhítunk, állami iskola ellen nem izgatunk vagyis soha pánszlávok nem voltunk, nem vagyunk és nem leszünk és bármelyikünk jobb, valódi hazafinak tudja magát, mint a memorandisták összesen, csak az a bajunk, hogy a függetlenségünket minden kérdésben bárkivel szemben megszoktuk őrizni. Igen sajnáljuk a cikkézőt, hogy ily módon kénytelen kenyerét keresni. A „Selmezbányai Hetilap“ átvévén ezen cikket, a végén megjegyzi, hogy szolgabírósiág kellene Bakabányára. Örömezt elfogadjuk és kérünk még járásbírósiágot is hozzá, de 1895. év óta a szóban lévő iskolaépületi ügyben legkevesebb polgári iskola felállítását hangoztattuk a étező 3. elemi iskola mellett és bár milyen állami vagy megyei hatóságot örömmel fogadunk községünk és egyházunk anyagi érdekeinek megóvása mellett, — de ez nem elég a békes együttlétre, mert amint egyikünk ezen lapnak 1897. évben egy jogtalan megtámadás folytán beküldött s nem közölt védelmében megmondta, hogy nálunk a magyarosodás ügye otrombán kezeltek, úgy most e hónapban, az „Opravdivi Kresztan“ lapban (mely lap a memorandisták által 15. példányban ingyen terjesztetik a nép között) egyik pártbelijük szinte tudatlanokként bélyegzi a vezetőket. De mennyire hajmeresztő képet tár elénk és mindezt igazolja a fennebbi röpirat. Hát ennek is a pánszlávok az okozói? Több a sajtópörben és esetleg más uton lesz elmondandó. Bakabányán, 1899. évi okt hó 30. Kiváló tisztelettel: *Bujna Márton* ev. lelkész, *Dr. Schwarz János, Szekan Samu* ev. ig. tanító, *Kupcsok Samu* ev. tanító.

— **Vadászati gyakorlat november hó 5-én.** A folyó évi november hó 5-én (vasárnap) rendezett akadémiái vadászati gyakorlat előre megállapított tervét a vadászat reggelén módosítottuk, a mennyiben Zorván András vadór jelentette, hogy a Kozsuhlya nevű erdőrészen egészen friss vaddisznó nyomok, és vaddisznó tőrások vannak. A jelentés alapján tehát az otthon készített tervet elejtve elsőhajtásnak a Kozsuhlya erdőreszt vettük. Az idén azonban pechesek vagyunk. Vérmes reményeinket ismét nem koronázta siker, mert e hajtásban csak egy pár császármadár és egy vén róka került cső elé, a melyet Horváth Sándor III. éves erd. akad. hallgató golyólövessel terített le. A hajtás végén a mint összegyülekezünk friss vaddisznó csapatát fedeztünk fel ismét, s láttuk, hogy azok Szalka felé vezetnek. Vettük tehát II-ik hajtásnak a Szalkát. A disznókra azonban itt sem akadtnnk. Itt 3 drb őz egy drb róka és több császármadár veretett fel. Az őzek a hajtóvonalon vizatörtek, a róka erősen megsereztetett. Eselt e hajtásban egy drb császármadár, s ezt Kubica István III. erd. akad. hallgató lötte. Ezenfelül ugyancsak itt a Javorova és Jazvinában még két hajtás volt. Felverett 2 drb őzsuta, egy vén sutát pedig megsereztetve hosszalábu kutyák hoztak idegen határból. Volt még e hajtásban több darab császármadár is. A megsereztetett őzsutára, mivel az a sürűben forgott a kutya előtt, többen löttek. A vadászatot Forkó Sándor és Kubica István III. é. erd. akad. hallgatók rendezték. Az egész napon át kellemes derült őszi idő volt.

— **A törvény.** Olyan betű, a mely parancsol. Már Aristoteles megmondotta, hogy az ember társas lény. A társaság kötelező elve: a törvény. Minden népnek vannak törvényei, mihelyt néppé egyesült. A törvények első egysége egészét, mindenre kiterjedő egyetemességét Egyiptom alkotta meg. Görögországnak törvényei nem voltak örökbeesűek. Rómának jutott a dicsőség, hogy a modern jog-nak alapját vehette. Ennél az élesezű, higgadt, meggondolt összetartó, nép-nél fejlődött ki először a köz-nek nagyobb mérvű tudata, s ezzel kapcsolatosan a törvények tisztelete. Intézkedéseiket már Julius Caesar össze akarta gyűjteni, de csak Justinianus hajthatta végre e nagyszerű tervet. Törvénygyűjteménye oly hatalmas, oly becses, hogy Napoleon azt élesztette fel, midőn törvénykönyvet szerkesztett a francziáknak. — A legelső írott római törvényekről bőven és érdekesen szól a Nagy Képes Világtörténet most megjelent 44. füzeté. A tizenkét kötetes nagy munka szerkesztője Marczali Henrik, egyet. tanár, a görögökről szóló kötet szerzője dr. Gyomlai Gyula akadémikus. Egy-egy kötet ára díszes félbörkötésben 8 frt; füzetenként is kapható 30 kr-ával. Megjelen minden héten egy füzet. Kapható a kiadóknál (Révai Testvérek, Irod. Int. Rt. Budapest, VIII., Üllői 18.) s minden hazai könyvkereskedés utján.

— **A selmezi Konfuczius mondása** ezentul sem lesz a „Hiradó“-ban akár milyen lágy — kása,

— **Klincsok Náczó okoskodása.** Sak nekem mindegy zakár „Hetilap“-ba, zakár „Hiradó“-ba, de zokoskodnyi nekemnek tovább is muszáj. — Addig: „Pohválen!“

A világ vége.

Falb doktor azt megjósolta,
Hogy e kedves világ volta
Meggzúnik még e hónapban,
Mert egy bolygó ránk lecsappan.
Lehet, hogy a Falb doktornak
Jóslása a mai kornak
Imponál és tekintélyes,
De hát talán nem veszélyes. —
Sok meggzúnik, — így a lapunk,
De azért össze nem kapunk,
S lapírásnak sem lesz vége
„Bolygók“ jönnek s még több kéne.
Vége ennek a világnak,
S örömteljes virágjának
Csakis akkor lehetne ám,
Ha mondhatnók: ime most lám
Nincsen többé pap és bíró,
Nincsen többet — ujságíró. —

Selmezi epigrammák új kiadásban.

11. **Vizadó.**
Bölesen renndezi dolgunk fő atyamester a székben,
Nem foly még a vizünk — folyjon hát az adó.
12. **Beszámoló.**
Volt pénzünk sok ezer kölesönpénz — s bányaadóból,
Volt — nincs! ez sorsunk, így megnyugszik a böles.
13. **Conservativismus.**
Uj dolgot ne keress vándor, ha belépsz kaszinónkba:
Atüert s köpesészt! bútorra, mindene ó.
14. **25-éves cseléd jubileum,**
Jó Czili néni ki éveken át hűséggel adóztál,
Régi babér koszorút nyujt sok selmezi nő.
15. **Új pótdadó.**
Hajdani nagy bölesünk szava mondá egykor adóról:
Nem fogy, csak nőhet: futni — fizetni tehát.
16. **Terraszi csendélet.**
Nagy hordók közepette szorongva pohárral a koldus
Iszsa a pálinkát, lelket testet ölt.
Lelki örömmel vágja zsebére a boltos a sok pénzt,
S nagy szivességgel dobjá ki részegen őt.
Fényes boltajtó közelében fekszik a földön,
Bűzteli a levegő, félholt már a szegény.
Ámde ne gáncsolják, a ki őt így tönkre tevő hát
Úr a cselédjével — istállóba vivék. (Factum.)

Epigrammatikus.

Köhögés ellen
Kaiser
mell-bonbonjai
föltöttebb ajánlatosak.
2480 közjegyzőileg hitelesített bizonyítvány igazolja köhögés, rekedtség, hurut és nyálkásodásnál utóéletlenségét.
Egy doboz ára 10 és 20 kr.
Kapható Selmezbányán **MÁRKUS M. CZUKRÁSZATÁBAN.**

Egy jó karban levő
háza
szép kerttel a felső rózsa-utczában szabadkézből eladó.
Hol? Megmondja a kiadóhivatal.

Hirdetmény.

Az építész és vállalkozó urak szives figyelmébe ajánljuk, hogy az új városháza terveinek elkészítésére vonatkozó pályázati hirdetményünk, a „Vállalkozók Lapja“ legközelebbi számában jelenik meg.

Korponán, 1899. évi november hó 1-én.

Plachy,
polgármester.

Kiadó lakás.

A szentháromság-téren egy I. emeleti, négy szoba és hozzá tartozandókból álló

szép utczaí lakás
azonnal bérbe adó.

Tudakozódhatni a kiadóhivatalban.

1899. évi 4340. sz.

Deszka árverési hirdetmény.

Alólírott erdőhivatal közhirre teszi, hogy a zsarnóczai kincst. műfa raktárban átselejtezés folytán vissza maradt fél hüvelyk vastag jegenyefenyő deszkák, és pedig:

2446 drb 3 8 méter hosszú mintegy 36 m³ tömörtartalommal szélességre való tekintet nélkül m³-kint 8 (nyolcz) frt kikiáltási ár mellett, — továbbá 512 drb 4.8 méter hosszú mintegy 10 m³ tömörtartalommal szélességre való tekintet nélkül m³-kint 10 (tiz) forint kikiáltási ár mellett **f. évi november hó 30-án d. e. 10 órakor** az erdőhivatal tanácstermében megtartandó írásbeli zárt ajánlattal kapcsolatos szóbeli árverésen eladatni fognak.

Ajánlatok csakis az eladás alá kerülő anyag egész mennyiségére és csakis köbméterekre vonatkozhatva tehetők.

Bánatpénz fejében 39 frt teendő le.

Írásbeli ajánlatok 50 krros bélyeggel látandók el s azokban kijelentendő, hogy ajánlattévő az általános árverési feltételeket ösmerj s magát azoknak aláveti.

Az általános árverési feltételek az erdőhivatalnál s az eladás alá kerülő anyag a zsarnóczai műfarak-tárban a szokásos hivatalos órák alatt megtekinthetők. Utó ajánlatok el nem fogadtnak.

Zsarnóczán, 1899. évi november hó 6-án.

M. kir. Erdőhivatal.

Nedves falaknak

szárazzá tételét és a házi gomba gyökeres kiirtását

saját találmányu készítményemmel

gyorsan, biztosan, végtelen tartósággal, teljes jótállás mellett esz-
közlöm.

Megbízásokat elfogadok Zsigmond-utcza 76. sz. alatti lakáson.

Kérve nagyra becsült pártfogását, maradok

Kitünő tisztelettel

Majoros József,
vállalkozó.

Gyár: **ALSÓ-HÁMOR** (Bars megye.)

Gyári főraktár **BUDAPEST** Andrassy-ut 29. (I. e.)

Raktár **BÉCS** I., Seilergasse 1. sz.

A „SZANDRIK“ ezüstárú-gyár,
mely az 1752-ben
Selmezbányán alapított **Geramb J. J. Unió**
tulajdona,
saját, vagy adott rajzok szerint előállit:
mindennemű ezüstárút,
mint asztaldiszeket, gyümölcsstartókat (jardiniéres-készleteket.) girandolokat,
gyertyatartókat, serlegeket,
dísz-émléktárgyakat és versenydíjakat,
mindennemű evőkészletet gazdag választékban, piperetárgyakat, stb. stb.

— H — O
— 3.117 — S
— — — Z
— — — K

Selmeczbányai

Hetilap

1898-99